

jalgu al ei olnud; waid sarwed ja inimese jalad oli wahisoldati kartus luulemise wäe abiga elaja külge lisanud. Mehed läksid hobuse ligemale ja tahtsid teda finni püüda. Ühekorraga halas kimmel taga- nema; ei jäänud temast suuremat järele, kui üks paljas warjufuju müüri külge. Kui aeja lugu sügarwamalt hakati läbi katsuma, siis leiti wiimaks, kust hobuse warjufuju seinamüüri külge oli sündinud. Teise pool hoowi, otsekohe müüri seinaga wastastiku seisid üks magadis kambri aten; senna akna ruutu külge oli üks hobuse fuju maalitud. Kui nüüd koge- mata toas põlewa küünla walguis nõnda hobuse fuju peale langes, et wari müüri kohta puutus, siis tõusis kimmel hoowi peal nähtawaks. Se asi sündis üksnes siis, kui küünla kõrgus nõnda juhtus, et tule- walguis maalitud fuju lehtpaita kulus. Kui küünal teise kohta pandi ehk ärakustutati, siis kadus ka hobune hoowi pealt.

Saksa rahwal on mõnikord laternid maalitud klaasidega, mis nõnda tehtud, et kui küünal laternis põleb, tulewalguis klaasi peale maalitud kujud, eemale seina peale wiiskab.

Se õpetud mees, kes ülemal kuulutud jutu ühte faksakeele raamatusse ülespannud, lisab weel kaks tondi lugu juure, mis tema ise näinud ja mis selge risti peawad olema. Tema räägib nõnda:

„Mul oli poisilise põlmes kaks weikest trummi; nende peal paristasin mängides enamist hommikust

õhtuni, kunni isa käest kasku sain, trummid toalaka wia, kust neid iljemine mõnel arukorral mängis tohtisin wõta. Need trummid halasid ühel päawal pärast lõunat iseenesest laskis parisema, ja paukustwad nii korra pärast teine teise järgil, kui lööks kedagi kepistestega nende peale. Aga lask ei wõinud inimese looma olla, sest üks oli lusk. Mina läksin tasailukeste treppi mööda ülesse, luurisin salamahiti ukse wahelt ja nägin et trummid omal paigal seisid, ja ei kedagi nende ligimail nähtawal olnud. Siiski kuulus trummimise parin ühtepuhku pumps, pumps! minu kõrwa. Südant wõtes läksin ma rutust ligemale; seal leidsin siis silmapilgul trummali, kes minu trummid oleks hufanud, kui ma temale mängimest ei oleks teelanud. Wihma oli sadanud, ja katulfe ari ülewal ühes kohas wigane. Sisseimitsenud wesi oli ühe laua peale koko walgund, mis kõrgel pennide peal seisid; sealt kulus wesi tilguti mõlemalt poolt laua sõrwa minu trummide peale ja tegi seda naljakat parinad.

Mooremehe põlmes olin ma ühe mõisniku poea juures koduõpetaja. Seal juhtus ühel päawal mitu inimest kuulma, kui mina oma koolilapsele seletasin, et tontide, koduläijate ja muu wiirastuste kartus üsna tühine on. Õpetusele lisasin mõne sündsa jutu sõrwa, kust igamees wõis näha, kuidas inimene isa iseennast petab, kui tema niisugust asja usub. Üks neist jutu kuuljatest pahandas meelt minu ust-